

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 355/2540

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาวอิสรา คมอำนาจสกุลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ร.ฎ.กร มาตรา 86, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 87, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 90, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 14, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 15, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 16, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 17, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 18, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 20, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 22, ป.ร.ฎ.กร มาตรา 27 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มโดยประกอบกิจการขายอาหารและเครื่องดื่ม มีมูลค่าฐานภาษีจากยอดขายในเดือนกรกฎาคมสิงหาคม กันยายน และธันวาคม 2536 เกินกว่าเดือนละ 100,000 บาท จำเลยจึงเป็นผู้ประกอบการที่มีมูลค่าของฐานภาษีจากการขายสินค้าในเดือนหนึ่งเดือนใดถึง 100,000 บาท ถือไม่ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ขายสินค้าหรือให้บริการรายย่อยตามประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 ข้อ 1 วรรคสอง ที่จะต้องออกไปกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน 500 บาท ตามประกาศดังกล่าวข้อ 2 และสามารถจัดทำใบกำกับภาษีรวมการขายสินค้าที่มีมูลค่าครั้งหนึ่งไม่เกิน 500 บาท ในหนึ่งวันทำการตามประกาศดังกล่าวข้อ 3 จำเลยจึงมีหน้าที่จัดทำใบกำกับภาษีและสำเนาใบกำกับภาษีสำหรับขายสินค้าหรือให้บริการทุกครั้ง และต้องจัดทำในทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มได้เกิดขึ้น พร้อมทั้งส่งมอบใบกำกับภาษีนั้นให้แก่ผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการตาม ป.ร.ฎ.กร มาตรา 86 วรรคหนึ่ง หากไม่กระทำ ย่อมมีความผิดและได้รับโทษตามมาตรา 90/2 (3) การที่จำเลยจัดทำใบกำกับภาษีเพียงวันละ 1 ฉบับ โดยประทับตราช่องผู้ซื้อและที่อยู่ว่า "ขายปลีกรายย่อย ครั้งละไม่เกิน 500 บาท รวมทั้งวัน" มีจำนวนเงินรวมทั้งสิ้น 3,557 บาท แสดงว่าเป็นการเอาการขายหลายครั้งในวันหนึ่ง ๆ มารวมยอดเงิน แล้วออกใบกำกับภาษีเพียง 1 ฉบับต่อวัน จึงเป็นการไม่จัดทำใบกำกับภาษีสำหรับการขายสินค้าหรือให้บริการทุกครั้ง และไม่จัดทำใบกำกับภาษีทันทีที่ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอันเกิดจากรายการขายทุกครั้งเกิดขึ้น จำเลยจึงมีความผิดตาม ป.ร.ฎ.กร มาตรา 86 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยมาตรา 90/2 (3) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 7) ลงวันที่ 25 ธันวาคม 2534 ประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ข้อ 6 (3) ผู้ประกอบการจดทะเบียนต้องจัดเก็บใบกำกับภาษีและเอกสารหลักฐานอื่นประกอบการลงรายการภาษีซื้อแยกเป็นรายเดือนเรียงตามลำดับเดือนปีที่รายการเกิดขึ้นก่อนหลัง โดยต้องให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวเรียงตามลำดับขั้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบสำคัญนั้น ๆ ซึ่งย่อมมีความหมายอยู่ในตัวว่า ต้องให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับเรียงตามลำดับกันไป จะให้เลขที่กำกับใบสำคัญดังกล่าวหลายฉบับรวมเพียงเลขที่เดียวไม่ได้แม้จะเป็นการซื้อขายสินค้าในวันเดียวกัน ดังนั้น เมื่อจำเลยไม่ได้ให้เลขที่กำกับใบกำกับภาษีซื้อเรียงตามลำดับขั้นใหม่ทางด้านบนขวาของใบกำกับภาษีซื้อทุกฉบับการกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ป.ร.ฎ.กร มาตรา 87 และ 90(15) และประกาศอธิบดีกรมสรรพากรเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 22) ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2534 ที่จำเลยอุทธรณ์ว่า โจทก์ดำเนินคดีแก่จำเลยระหว่างที่อธิบดีกรมสรรพากรกำลังพิจารณาหนังสือของจำเลย ต้องถือว่ายังไม่สิ้นสุดตามวิธีการของมาตรา 34 แห่ง ป.ร.ฎ.กร ก็ดี จำเลยไม่ได้ทราบถึงผลการพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ที่

เจ้าพนักงานประเมินอ้างว่าตรวจพบการกระทำผิดของจำเลยนั้น จึงต้องถือว่ายังไม่สิ้นสุดตาม ป.รชฎากร มาตรา 14, 15, 16, 17, 18, 20, 22 และ 27 ทวิ ก็ดี เจ้าหน้าที่ของฝ่ายโจทก์ได้ทำการชดเชยแก้ไขเอกสารก็ดี ล้วนเป็นข้อที่ไม่เป็นประเด็นโดยตรงกับการกระทำทั้งหลายที่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาเป็นคดีนี้ และไม่เป็นสาระแก่คดี ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยให้จึงชอบแล้ว

องค์คณะ

อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · อุดม มั่งมีดี · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/355/2540>